590/00

Den 27. marts 2000 blev i sag nr. 51.284:

xxxxx xx xx xxxxxx
xxxxxxxxx xx
xxxx xxxxxxxxxx

mod

Tjenestemændenes
Forsikring
Klausdalsbrovej 601
2750 Ballerup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

Forsikringstageren, der har familieforsikring i Tjenestemændenes Forsikring, klager over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning efter et anmeldt tyveri af smykker fra et forsvarligt sikret telt.

Tvisten vedrører spørgsmålet, om diverse smykker er mistet ved et såkaldt ran den 30/5 1999, jf. forsikringsbetingelsernes kolonne 7.

Det fremgår af sagen, at klageren havde holdt havefest, og at der derfor havde været slået et telt op i haven. De omhandlede smykker lå i teltet, hvor bl.a. også nogle gæster lå og sov.

Der er uenighed mellem klageren og selskabet om, hvorvidt klageren også sov i teltet, og om smykkerne således var i klagerens umiddelbare nærhed.

En af de sovende gæster havde bemærket noget i løbet af natten, og klagerens nabos søn havde set en person forlade stedet. Tyveriet af smykkerne blev konstateret om morgenen af klageren.

Af anmeldelsen af 8/6 1999 fremgår bl.a.: ”På et tidspunkt hører én af de overnattende gæster nogen ved teltet og ser herefter en person pusle v. gavebordet, men aner ikke uråd; der er mange overnattende gæster og han tror derfor at det er én af dem og sover derfor videre.”

Af en udateret skrivelse fra klageren fremgår bl.a.: ”Senere oplyser en af gæsterne fra festen – der overnattede i selskabsteltet – at han på et tidspunkt i løbet af morgenen den 30/5, hørte nogen pusle omkring teltet og bemærkede at en person stod ved gavebordet, men anede ikke uråd og faldt derfor i søvn med det samme igen. (Huset og haven var fuld af andre overnattende gæster, og han troede derfor at det var nogen af dem, der færdedes omkring ham).”

I klagen til nævnet er bl.a. anført følgende: ”Da tyveriet skete – og min gæst observerede det, gjorde han ikke anskrig. Dels fordi han netop vågnede op i det samme. Og derudover var han i den overbevisning at det var nogle gæster, der stod og så på gaverne (om natten havde vi netop talt om, at de jyske gæster ofte stod tidligt op efter fester og var aktive lige fra morgenstunden). Ydermere havde folk været klædt ud i diverse parykker og gevandter og var således ikke nemme at genkende i ’normal tilstand’. Da man jo ikke ligefrem *forventer* at blive udsat for tyveri, var der derfor ikke noget, der fik hans alarmklokker til at ringe, og derfor foretog han sig ikke yderligere i øjeblikket. Han havde derfor ingen oplagt grund til mistanke om, at der foregik noget ulovligt. I bilag 10 fastholder fors.selskabet at der skal gøres anskrig idet tingen stjæles. Selskabet ser dermed igen bort fra den sidste del af denne sætning, der siger ’*eller* tyveriet bevidnes af en, der så det ske’. Tyveriet *er* bevidnet af denne gæst, hvilket fors.selskabet må have godkendt og accepteret da de ikke har kommenteret det eller bedt om yderligere oplysninger. Ligeledes i bilag 10 påstår selskabet at ’man ikke ser smykkerne blive stjålet, men blot en person ved gavebordet’. Der er ikke ’blot set en person ved gavebordet’, men derimod set en person, der *står og pusler* ved gavebordet’. Det faktum, at man ser en person stå og pusle (direkte citeret fra gæsten) ved gavebordet + det faktum at ingen i øvrigt har været i teltet indenfor det tidsrum hvor tyveriet er sket, må alt andet lige bevise at det *var* tyveriet, der blev set ske. Hvorfor skulle en fremmed gå ind og *blot se* på gaverne? Hvad skulle en ikke indbudt overhovedet i teltet den morgen, andet end at stjæle mine smykker?”

Over for nævnet har selskabet i skrivelse af 29/9 1999 bl.a. anført: "Men selv om vor forsikringstager sov i teltet, har hverken hun eller andre tilstedeværende opdaget tyveriet i det øjeblik, tingen stjæles. Derfor kan andre heller ikke bevidne tyveriet, da ingen så det ske, dvs. så smykkerne blive stjålet. Gæsten, der vågnede, har ikke set personen tage smykkerne eller være i besiddelse af smykkerne. Gæsten kan heller ikke give et fyldestgørende signalement af personen, hvilket viser, at han ikke hæftede sig ved situationen. Gæsten kan derfor ikke bevidne, at han så et tyveri ske. Naboens søn har alene set en ung mand på en gul mountainbike, men har ikke set, at han tog smykkerne, endsige kom fra haven og har ikke set ham i besiddelse af smykkerne. Naboens søn kan derfor heller ikke bevidne, at han så et tyveri ske. Formodninger om, hvordan begivenhedsforløbet kan hænge sammen, er ikke tilstrækkelig til at udløse dækningen for ran. Vi fastholder, at der ikke er dækning i denne situation."

Hertil har klageren i skrivelse af 6/10 1999 til nævnet bl.a. anført: "Da forsikringsselskabet tilsyneladende også fortsat er i tvivl om, hvad det var vidnet så om natten/morgenen d. 30/5, har jeg derfor kontaktet vedkommende for en uddybende forklaring. Vidnet fortalte at han hørte nogen pusle ved teltet og så en person stå ved gavebordet og flytte rundt på/tage gaver op af dén bakke, de lå i. Det vil sige at vidnet har set tyveriet netop mens det skete. At vidnet ikke kendte til alvoren i dét, han så, ændrer ikke på dét faktum, at han rent faktisk *så det*. Den store flænge skåret i teltet ud for bordet med gaverne + dét, at ingen gæster har bevæget sig ind i teltet fra jeg gik i seng (som den sidste) til jeg stod op (som den første), beviser og underbygger at det *var* tyveriet, vidnet så, *netop som det var i fuld gang med at ske*."

Selskabet fastholder, at betingelserne for dækning som ran ikke er opfyldt, og anfører i skrivelse af 18/10 1999 til nævnet : "Vor forsikringstagers fornyede forklaring ændrer ikke på den kendsgerning, at gæsten, der vågnede og så en person ved gavebordet, ikke har set personen tage smykkerne eller være i besiddelse af smykkerne. Gæsten kan heller ikke give et fyldestgørende signalement af personen."

I klagerens skrivelse af 29/10 1999 til nævnet hedder det: "Fakta: - Det var tyven, mit vidne så stå ved gavebordet. – Vidnet så tyven tage gaverne op af bakken og har der-

med set et tyveri i færd med at ske. Der er altså ingen tvivl om at tyven var i teltet i fuld gang med sin ugerning, da vidnet så ham. Således har vidnet set tyveriet ske."

Forsikringsbetingelserne indeholder bl.a. følgende bestemmelser: "**Kolonne 7** … tyveri af genstande i sikredes umiddelbare nærhed, hvis det opdages af sikrede eller andre tilstedeværende i det øjeblik tingen stjæles, og hvis der straks gøres anskrig, eller tyveriet bevidnes af en, der så det ske." Det fremgår endvidere, at smykker ikke er dækket ved bl.a. tyveri fra telte, jf. kolonne 6.

Nævnet udtaler:
Efter nævnets praksis anses tyveri kun for at være ran, når forsikringstageren eller andre har bemærket, at gerningsmanden tog det stjålne, har set ham være i besiddelse af det, da han forsvandt, eller har bemærket særlige omstændigheder ved tyveriet og i umiddelbar tilknytning hertil faktisk har konstateret tyveriet, jf. f.eks. kendelse 13.558, der senere er afgjort ved Østre Landsrets dom af 23/6 1986, 9. afd., sag a.s. 344/1985. Det er således ikke i sig selv afgørende, om blot den formodede gerningsmand er set.

Det bemærkes, at klageren gør gældende, at hun selv sov i teltet, men selskabet finder, at dette ikke var tilfældet.

Nævnet har gennemgået sagen og finder, at det må lægges det til grund, at den pågældende gæst så en person – der ifølge klagerens første oplysninger blev antaget for at være en anden gæst – "står og pusler" ved gavebordet, og at denne *formodede* gerningsmand ikke er set med smykkerne/gaverne i hånden, således som klageren har anført i sin seneste skrivelse af 29/10 1999 til nævnet. Tyveriet blev endvidere først konstateret om morgenen og ikke umiddelbart i forbindelse med gerningsøjeblikket.

Herefter, og når i øvrigt henses til den usikkerhed, der er forbundet med sagen, herunder hvem det faktisk var, klagerens gæst så stå ved bordet, finder nævnet ikke at kunne kritisere, at selskabet afviser at anse det passerede som et dækningsberettiget ran.

Selskabets afvisning af at yde erstatning for smykkerne findes at være i overensstemmelse med forsikringsbetingelserne.

Dette er dog ikke ensbetydende med, at en egentlig bevisførelse for en domstol ikke vil kunne medføre et andet resultat.

Med dette forbehold

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

J. Hermann
formand